

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.II.20.558/2011/3. szám

A Szegedi Ítéltábla (**pártfogó ügyvéd neve**) pártfogó ügyvéd által képviselt felperesnek - a dr. Magony Amália ügyvéd által képviselt alperes ellen öröklési szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében a Bács-Kiskun Megyei Bíróság 2011. június 24. napján kelt 14.P.22.276/2010/23. számú ítélete ellen a felperes részéről 24. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés, míg az alperes Pf.II.20.558/2011/2. számú csatlakozó fellebbezése alapján lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletét **részben** és akként **változtatja meg**, hogy a felperes által az alperes részére fizetendő elsőfokú perköltség összegét 300.000.- (háromszázezer) Ft-ra felemeli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal, hogy az állam terén maradó elsőfokú eljárási illeték összege 327.100.- (háromszázhuszonhétezer-egyszáz) Ft.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 170.000.- (egyszázhetvenezer) Ft másodfokú eljárási költséget.

A feljegyzett 327.100.- (háromszázhuszonhétezer-egyszáz) Ft fellebbezési eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S :

A felperes néhai (**néhai neve**) második házasságából származó gyermeke, míg az alperes az elhunyt unokaöccse. A felperes szülei még 1965-ben elváltak, a felperes édesapjával a kapcsolatot nem tartotta, vele a halálát megelőző években nem találkozott.

Az alperes és édesanyja (a néhai testvére) már a néhai harmadik feleségének életében, majd annak 2008-ban bekövetkezett halálát követően is segítségére voltak az örökhagyónak a ház körüli teendők ellátásában.

A néhainál körülbelül 20 évvel ezelőtt hólyagtumort diagnosztizáltak, ennek kapcsán több ízben műtéten esett át, utóbb agyvérzése is volt, amelyből felgyógyult. Házastársa halálát követően egészségi állapota folyamatosan romlott, 2008. decemberében végbélátlyog miatt megműtötték, majd 2009. február 9-én a hólyagrák kezeléseként sugárterápiát írtak elő részére. Az örökhagyó haláláig vezetett gépjárművet, az orvosi alkalmassági vizsgálat alapján a vezetői engedélyt legutóbb 2008. november 28-án állították ki részére.

A néhai havi 73.000,- Ft nyugellátással rendelkezett.

A néhai állapota rosszabbodására tekintettel öröklési szerződést kívánt kötni, ezért az alperes kérésére **(közjegyző 1. neve)** közjegyző 2009. február 10. napján a lakásán felkereste és a szerződés részleteit a néhaival megbeszélte. A közjegyző az öröklési szerződést 2009. február 11. napján közjegyzői okiratba foglalta. Az okirat szerint a közjegyző az örökhagyó végrendelkezési képességéről meggyőződött, az örökhagyó személyesen, élő szóval adta elő az általa okiratba rögzíteni kért megállapodást. Az ebben foglaltak szerint egyetlen vér szerinti leszármazójának fiát, **(néhai neve)**t tekintette, míg a felperest a szerződésben örökbefogadott gyermekeként tüntette fel. Kijelentette, hogy unokái és lánya huzamos ideje vele nem törődnek, egészségi állapotának megromlása miatt viszont gondviselésre szorul, idős napjaiban teljes mértékű ellátást csak az alperestől és annak családjától várhat. A szerződés utalt arra, hogy az alperes és családja már felesége életében is rendszeresen segítségére volt, szükség szerint ellátta élelmiszerrel, felíratta és kiváltotta a gyógyszereit, orvoshoz és kórházba szállította. Az örökhagyó az alperes által részére nyújtandó teljes mértékű és egészségi állapotának megfelelő tartás, gondozás, ellátás fejében az ott részletezett vagyona **(/település neve, ingatlan címe/** szám alatti ingatlan, két petőfiszállási szántó megjelölésű ingatlan részilletősége, egy **(autó típusa)** típusú személygépkocsi, egyéb ingóságok) örökösévé az alperest nevezte. Az örökhagyó továbbra is saját ingatlanát használhatta, nyugdíjával maga rendelkezhetett, az alperes szükség esetén vállalta állandó orvosi felügyelete biztosítását, halála esetén illő eltemettetését. A szerződő felek a tartás havi ellenértékét a szerződésben nem rögzítették. Az örökhagyó hozzájárult, hogy a kiskunfélegyházi ingatlanára az alperes, mint szerződéses örökös javára elidegenítési és terhelési tilalom kerüljön bejegyzésre az ingatlan-nyilvántartásba. Az ingatlan értékét a szerződésben 2.000.000,- Ft-ban határozták meg.

Az okiratban rögzítésre került, miszerint a közjegyző az öröklési szerződést a szerződő felek előtt teljes terjedelmében felolvasta, tartalmát és jogkövetkezményeit megmagyarázta, elolvasásra azt a felek rendelkezésére bocsátotta, mindezek után az örökhagyó kijelentette, hogy az mindenben az ő kényszertől mentes akaratát tartalmazza, majd a szerződő felek a szerződést aláírásukkal látták el.

Az örökhagyó 2009. február 21-és alhasi fájdalmak és anaemia miatt kórházba került, fájdalmaira kábító jellegű fájdalomcsillapítókat kapott (Durogesic tapasz, Tramadol tabletta), majd 2009. április 5. napján elhunyt. Alapbetegsége áttéteket adó húgyhólyagrák volt, a halálának okaként a zárójelentésben szívelégtelenség került feltüntetésre.

Az örökhagyó hagyatékát **(közjegyző 2. neve)** kiskunfélegyházi közjegyző a 2009. július 15. napján kelt 51023/Ü/286/2009/6. számú végzésével az öröklési szerződés alapján az alperesnek adta át. A felperes fellebbezése folytán eljáró Bács-Kiskun Megyei Bíróság az 1.Pkf.21.714/2009/2.számú végzésével a hagyatékátadó végzést helybenhagyta.

A felperes keresetében az öröklési szerződés érvénytelenségének megállapítását kérte, egyfelől arra hivatkozással, hogy az örökhagyó belátási képessége a szerződéskötés időpontjában hiányzott, betegsége miatt ugyanis morfiumkezelésekben részesült, ami tudatállapotát alapvetően befolyásolta. Másodsorban az öröklési szerződést a Ptk. 200. § (2) bekezdésébe, azaz jó erkölcsbe ütközőnek ítélte, figyelemmel arra, hogy az alperes tisztában volt azzal, miszerint a néhai gyógyíthatatlan beteg, a szerződés szerinti ápolást, gondozást a javára rövid ideig kell nyújtania, így a szerződés az általánosan elfogadott erkölcsi normákkal ellentétes. A semmisségi okokra hivatkozáson túl a szerződést megtámadta a szolgáltatás és ellenszolgáltatás közötti feltűnő aránytalanság címén. Állította továbbá, hogy az örökhagyó a szerződéskötéskor téves feltevésben volt, így a szerződés a Ptk. 649. § (1) bekezdésébe ütközik. Tévedett egyfelől abban, hogy a felperes nem a vér szerinti gyermeke, másfelől pedig tévedésben volt a tekintetben is, hogy az alperes a jövőben képes lesz számára a szerződésben vállalt tartást nyújtani. Sérelmezte, hogy a felperes az örökhagyó haláláról nem értesítette, így az alperes magatartása vele szemben tisztességtelen is.

Az alperes a kereset elutasítását kérte, vitatta, hogy az öröklési szerződés bármely, a felperes által megjelölt okból érvénytelen lenne. Állította, hogy az örökhagyó tiszta tudattal kötötte az öröklési szerződést, morfiumkezeléseket nem kapott, belátási képességéről a közjegyző is meggyőződött, a szerződés tartalma a néhai kívánságának megfelelően került meghatározásra. Kiemelte, bár tudott az örökhagyó betegségéről, azzal azonban nem volt tisztában, hogy gyógyíthatatlan beteg, illetve halála rövid időn belül bekövetkezhet, így a szerződés nem sérti a társadalom által elfogadott erkölcsi normákat. Az örökhagyót már a szerződéskötést megelőzően is ápolta, gondozta, a szerződés alapján őt terhelő tartás, gondozás nyújtására a későbbiekben is képes volt, e tekintetben a néhai nem volt tévedésben.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 200.000,- Ft perköltséget. Rendelkezése szerint az elsőfokú eljárási illetéket és a pártfogó ügyvéd díját az állam viseli.

A határozatában kifejtettek szerint eljárása során vizsgálta, hogy az örökhagyó ügyei viteléhez szükséges belátási képessége tartósan, avagy a szerződés megkötésekor átmenetileg teljesen hiányzott-e. Ennek kapcsán hangsúlyosnak ítélte egyfelől a közjegyző tanúvallomását, aki a szerződéskötést megelőző napon az örökhagyót ingatlanában felkereste, őt a szerződés tartalmát illetően részletesen kikérdezte, majd másnap az örökhagyó szándékának megfelelően az öröklési szerződést okiratba foglalta. Az örökhagyó tudatállapotával kapcsolatban aggályai nem merültek

fel, s bár fizikai állapota gyengeségét észlelte, azonban vallomása alátámasztotta, hogy a néhai a szerződéskötés alkalmával szellemi képességei teljes birtokában volt, a közelgő halálával nem lehetett számolni. A néhait korábban kezelő háziorvos ((**házi orvos neve**)) igazolta, hogy az örökhagyó részére adott fájdalomcsillapítók bár morfiumszármazékokat tartalmaztak, tudatmódosító hatásuk azonban nem volt, az örökhagyó pszichés állapotában az általa végzett vizsgálatok alkalmával sem tapasztalt eltérést. Az örökhagyó testvére ((**tanú 1. neve**)), valamint a szomszédja ((**tanú 2. neve**)) tanúvallomásában a fentieket megerősítette, míg a periratok között elfekvő zárójelentések nem tartalmaztak arra vonatkozó adatot, hogy az örökhagyó szellemi képességével kapcsolatban kétségek merültek volna fel. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság arra vont le következtetést, hogy az öröklési szerződés megkötésének időpontjában az örökhagyó az ügyei viteléhez szükséges belátási képességgel rendelkezett, így ez okból a szerződés érvénytelensége nem volt megállapítható.

A szerződés jó erkölcsbe ütközése kapcsán kifejtette, az örökhagyó egészségi állapota alapján az öröklési szerződés megkötésének időpontjában életkilátásai pontosan nem voltak ismertek, így az alperes a néhai közelgő halálával nem számolhatott, azaz a szerződést nem annak tudatában kötötte, hogy a tartást nem, avagy csak rövid ideig kell biztosítania. Az örökhagyó ez idő szerint már súlyos állapotban volt, személyes gondoskodásra szorult, öröklési szerződés hiányában a szükséges ápolás, gondozás nem lett volna biztosítható számára, így a szerződés megkötése az érdekében állott. Lényegesnek ítélte, hogy az alperes és édesanyja már az örökhagyó feleségének életében is nyújtott a néhai javára tartási jellegű szolgáltatásokat, ezt maga a közjegyzői okirat is rögzítette, így a szerződés jó erkölcsbe ütközése sem volt megállapítható.

Megalapozatlannak ítélte a felperes feltűnő értékaránytalanságra alapított igényét, kiemelve, hogy a Ptk. 201. § (1) bekezdésében foglalt konjunktív feltételek nem valósultak meg, a szerződéskötés időpontjában nem volt ismert, hogy az alperesnek a szerződésben rögzített szolgáltatásokat mennyi ideig és milyen értékben kell biztosítania, így arra sem lehet következtetni, hogy a neki juttatott vagyon és az általa nyújtandó tartás értéke között aránytalanság mutatkozna.

A tévedésre alapított megtámadási ok kapcsán az elsőfokú bíróság kiemelte, az örökhagyó kifejezetten azért kívánt az alperessel öröklési szerződést kötni, mert az általa igényelt gondozást, ápolást kizárólag tőle és édesanyjától várhatta, más rokonai, így a felperes támogatására nem számíthatott, a felperes által sem vitatottan a lánya vele évek óta kapcsolatot nem tartott. Ebből következően az örökhagyót nem a felperes családjogi státusza (nevelt, avagy vér szerinti gyermek) készítette arra,

hogy az alperessel öröklési szerződést kössön, hanem kizárólag az, hogy a szükséges tartást tőle várhatta. Nem nyert bizonyítást a perben az sem, hogy az alperes az öröklési szerződés szerinti szolgáltatásokat ne tudta volna biztosítani a néhai részére, s miután az örökhagyó a szerződést utóbb nem támadta meg, illetve annak felbontását sem kérte, ez ugyancsak arra utalt, hogy az igényének megfelelő tartásban részesült. Erre figyelemmel a tévedésre alapított megtámadás sem vezethetett sikerre.

Az elsőfokú bíróság mellőzte **(személyek nevei)** tanúkénti meghallgatását, valamint orvosszakértői bizonyítás lefolytatását, mert a jogvita az egyéb peradatok alapján is elbíráلható volt.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes fellebbezéssel, az alperes csatlakozó fellebbezéssel élt.

A felperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a keresetnek helytadó döntés meghozatalát, míg másodlagosan - további bizonyítás foganatosítása érdekében - az ítélet hatályon kívül helyezését, új eljárás lefolytatását és új határozat meghozatalát kérte. Fenntartotta az elsőfokú eljárásban általa megjelölt valamennyi megtámadási, illetve semmisségi okot, az azzal kapcsolatos álláspontját megismételte. További semmisségi okként arra hivatkozott, hogy az öröklési szerződés a Ptk. 200. § (2) bekezdése szerint jogszabályba ütközik, miután sérti a Ptk. 4. § (1) bekezdésében rögzített jóhiszeműség és tisztesség követelményeit. Állította, hogy az alperes és családja csak 2008. december 11-ét követően került az örökhagyóval szorosabb kapcsolatba, így vitatta, hogy az alperes már a néhai házastársa életében is nyújtott a javukra tartási jellegű szolgáltatásokat. Ennek alátámasztásaként arra hivatkozott, hogy az alperesnek nem volt pontos tudomása a néhain végzett orvosi beavatkozások időpontjairól, azok jellegéről, a nála alkalmazott kezelésekről, az általa ennek kapcsán előadottak nem fedték a zárójelentésekben foglaltakat, ez pedig ellentmond annak, hogy már jóval a szerződéskötést megelőzően is napi rendszerességgel gondoskodott a néhairól, és egyben kétségessé teszik a későbbi ápolási, gondozási teendők ellátását is. Álláspontját igazolja továbbá érvelése szerint az is, hogy az öröklési szerződésben az alperes által nyújtandó szolgáltatások ellenértékét nem határozták meg. Amennyiben pedig valós lenne az alperes előadása a tartás biztosításáról, úgy tudomással kellett bírnia arról is, hogy az örökhagyó gyógyíthatatlan betegségben szenved, életkilátásai nem biztatóak, azaz számolnia kellett azzal, hogy a szerződéses kötelezettségét csupán rövid ideig kell teljesítenie, amely miatt a szerződés jó erkölcsbe ütközése egyértelműen megállapítható. Utalt arra, hogy amennyiben a szerződéses kötelezettségének az alperes nem személyesen tett eleget, hanem azt helyette más személy, így az édesanyja teljesítette, úgy az örökhagyó nem a tényleges tartást nyújtó személlyel kötött szerződést, következésképp a néhai a teljesítést illetően is tévedésben volt, ezért a szerződés ez okból is érvénytelennek tekintendő.

Az alperes csatlakozó fellebbezésében a javára megállapított perköltség összegének felemelését kérte 300.000,- Ft-ra arra figyelemmel, hogy az eljárás során a bíróság öt

tárgyalást tartott, azon részletes bizonyítási eljárás lefolytatására került sor, emellett a kereset kapcsán teljes mértékben pernyertes lett.

Fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte az általa, az elsőfokú eljárásban kifejtett indokait fenntartva. Kiemelte, a tartási, öröklési szerződések szerencse jellegéből következő azok megtámadására a szolgáltatás, ellenszolgáltatás közötti feltűnő értékaránytalanságra tekintettel nem kerülhet sor.

A felperes fellebbezése alaptalan, az alperes csatlakozó fellebbezése alapos.

Az elsőfokú bíróság a jogvita elbírálásához szükséges tényállást a peradatok és bizonyítékok okszerű mérlegelése eredményeként helyesen állapította meg, az abból levont jogi következtetései a jogszabályok helyes értelmezésén alapulnak, ítélete indokolásával az ítéltábla maradéktalanul egyetért. Az anyagi és az eljárási jogszabályokat helytállóan alkalmazta, olyan, a jogvita elbírálása szempontjából lényeges körülmény, amelyet az elsőfokú bíróság ne értékelte volna, nem merült fel, ezért az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a per fő tárgyát illetően helybenhagyta. A fellebbezésben foglaltakra figyelemmel kiemeli az alábbiakat.

A felperes sikerrel nem bizonyította a perben, hogy a néhainak az állapota miatt az ügyei viteléhez szükséges belátási képessége teljesen hiányzott, ezért gondnokság alá helyezés nélkül is cselekvőképtelennek volt tekinthető (Ptk. 17.§ (1) bek.). Tény, hogy az örökhagyó már az öröklési szerződés megkötése időpontjában is kapott fájdalomcsillapító gyógyszereket, amelyek háziiorvosa szerint morfiumszármazékokat tartalmaztak, ezek azonban a néhai állapotát figyelemmel kísérő háziorvos szerint, illetve a kórházi zárójelentésekből, kórlapokból kitűnően nem idéztek elő a néhainál tudatzavart, a szerződéskötési képességét nem befolyásolták. Perdöntő volt e tekintetben a közjegyző tanúvallomása, aki a szerződéskötés alkalmával meggyőződött arról, hogy az örökhagyó tudatállapota tiszta, akaratát érthetően és egyértelműen kifejezésre juttatta, döntésének logikus indokát adta, így belátási képességének hiánya fel sem merülhetett. Tény, hogy a szerződéskötés időpontjában a néhai egészségi állapotának hanyatlása miatt folyamatos ápolásra, gondozásra szorult, ezt kizárólag az alperestől és annak édesanyjától várhatta, így a szerződés megkötése részéről ésszerű döntés eredménye volt. Csupán megjegyzi az ítéltábla, amennyiben bizonyítást nyert volna a néhai szerződéskötéskori cselekvőképtelen állapota - miután a szerződéskötés az érdekeit szolgálta - úgy a jognyilatkozata cselekvőképtelensége esetén is indokolt lett volna, ezért a Ptk. 17. § (3) bekezdésében foglaltakra figyelemmel a szerződés érvénytelenségének megállapítására a szerződéskötéskori cselekvőképtelen állapot bizonyítottsága sem adna alapot (BDT. 2010/90.).

Az ítéltábla egyetért az elsőfokú bíróság ítéletének a szerződés jó erkölcsbe ütközésére alapított érvénytelensége kapcsán kifejtett álláspontjával is. Tény, hogy a néhai súlyos betegségben szenvedett, emiatt ápolásra, gondozásra szorult. Az is kétségtelen, hogy a

felperestől, illetve törvényes öröklésre jogosult hozzátartozóitól támogatást nem kapott, a jövőre nézve is csak az alperesre számíthatott, aki már a szerződéskötést megelőzően is szükség szerint segítette, ebből következően a szerződéskötés az örökhagyó részéről jó erkölcsbe ütközőnek semmiképpen nem volt tekinthető. A felperes egyebekben maga is elismerte, hogy az örökhagyóval a halálát megelőző években nem tartotta a kapcsolatot, állapotáról nem voltak pontos információi, így a maga részéről azt sem ítélt meg, hogy apja rászorult-e az ápolásra, s ha igen milyen mértékben és körben. Helytállóan hivatkozott az elsőfokú

bíróság arra, hogy az öröklési szerződésekre is irányadó következetes bírói gyakorlat szerint az eltartott súlyos betegségének eltartó általi ismerete a szerződést nem teszi feltétlenül érvénytelenné, ellenkező esetben ugyanis a gyógyíthatatlan betegségben szenvedők életük legnehezebb időszakában maradnának ápolás, gondozás, támasz nélkül (BH.2007.188., BH.2006.284., BH.2002.267., BDT.2009.2002.). Önmagában tehát az a tény, hogy az eltartó gyógyíthatatlan megbetegedésben szenvedett, amely rövid időn belül a halálát eredményezte, a jó erkölcsbe ütközés feltételeinek megállapítására nem alkalmas. Az érvénytelenség megállapításához szükséges az is, hogy az eltartó tudjon, vagy biztos alappal következtethessen arra, hogy vállalt kötelezettségét nem, vagy csak aránytalanul rövid ideig kell teljesítenie. A perbeli esetben azonban nem volt megállapítható ez utóbbi feltétel teljesülése, az alperes ugyanis nem lehetett tisztában az örökhagyó betegsége pontos lefolyásával, illetve azzal, hogy halála rendkívül rövid időn belül bekövetkezik, hiszen alapbetegsége közel húsz éve fennállt, emiatt több ízben műtötték, röviddel a halálát megelőzően újabb kezeléseket írtak elő számára, ami sokkal inkább azt a feltételezést erősíthette az alperesben, hogy az örökhagyó elesett állapota csak átmeneti jellegű, abban a korábbiaknak megfelelően javulás is várható. Mindezt alátámasztotta a közjegyző tanúvallomása, aki bár kétségtelenül észlelte a néhai leromlott fizikai állapotát, azonban fel sem merült benne, hogy halála röviddel a szerződéskötést követően bekövetkezik. Nincs peradat arra - s ennek kapcsán a felperes bizonyítást nem is ajánlott fel - miszerint a néhai kezelőorvosai tájékoztatták volna az alperest az örökhagyó várható életkilátásairól, így nem bizonyított, hogy annak tudatában kötötte a szerződést, hogy az abban foglaltaknak rövid ideig kell eleget tennie. Nem hagyható továbbá figyelmen kívül az sem, hogy éppen az örökhagyó alperes által is ismert súlyos betegségére tekintettel a szerződéskötéskor az alperesnek számítania kellett arra, hogy a szerződésben vállalt kötelezettségeinek a teljesítése fokozott pszichés, mentális, fizikális és anyagi megterheléssel járhat.

A felperes fellebbezésében további érvénytelenségi okként arra hivatkozott, hogy a szerződés a Ptk. 4. §-ába ütközik, miután sérti a jóhiszeműség és tisztesség követelményeit. Ez a hivatkozás tartalmát tekintve azonos a szerződés jó erkölcsbe ütközésére alapított érvénytelenségével, ezért ennek kapcsán az ítéletábra csupán visszautal a fentiekben kifejtett indokaira.

Az ítéletábra egyetért az elsőfokú bíróság további érvénytelenségi okok kapcsán kifejtett álláspontjával is. Az öröklési szerződés ún. "szerencseszerződés" jellegéből következik, hogy a szerződés megkötésekor teljesen bizonytalan, hogy az eltartónak milyen jellegű

szolgáltatásokat és mennyi ideig kell teljesítenie, s hogy ehhez képest az eltartott által átruházott ellenszolgáltatás értéke arányban fog-e állni a nyújtott szolgáltatásokkal. Lehetséges ugyanis, hogy az eltartott a szerződés megkötését követően rövid idővel meghal, és az eltartó viszonylag rövid ideig teljesített tartási szolgáltatás ellenében - valójában nagyobb részében ellenszolgáltatás nélkül - jelentős vagyoni értéket kap. Ugyanakkor az is előfordul, hogy az eltartó által nyújtott szolgáltatások értéke jelentősen meghaladja az átruházott vagyontárgyak értékét. Az öröklési szerződésekre is irányadó bírói gyakorlat szerint az utóbb esetlegesen megállapítható aránytalanság a szerződés érvénytelenségének megállapítására nem vezethet (Pfv.V.23.357/1996.), ezért ez okból a szerződés érvénytelenségének megállapítása fogalmilag kizárt.

Az elsőfokú bíróság részletesen kifejtette álláspontját a tévedésre alapított megtámadások kapcsán is, azzal az ítélet tábla maradéktalanul egyetért, ezért csupán visszautal az elsőfokú bíróság döntésének helyes indokaira.

Téves az a fellebbezési érvelés is, miszerint a szerződés érvénytelenségét eredményezi, ha az öröklési szerződésben vállalt szolgáltatásokat a kötelezett helyett részben más személy biztosítja. Nincs jogszabályi akadálya annak - ilyen tartalmú jogszabályi tilalmat a felperes sem tudott megjelölni - miszerint az eltartó közreműködő segítségét vegye igénybe a szerződéses kötelezettségeinek teljesítése érdekében, így az a körülmény, hogy az alperes helyett az ápolási, gondozási tevékenységet részben édesanyja végezte, a szerződés érvényességét nem érinti, erre alapítottnak a szerződés érvénytelensége megállapításának nincs helye.

A fentiekkel ellentétben az alperes csatlakozó fellebbezésében megalapozottan kérte a javára megállapított perköltség összegének felemelését. Megállapítható ugyanis, hogy az elsőfokú eljárás pertárgyértéke 5.451.585.- Ft, így a felperes teljes pervesztességére tekintettel az alperes által a jogi képviselővel felmerült, 300.000.- Ft-ban megjelölt elsőfokú perköltség a 32/2003.(VIII.22.) IM. rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja alapján számítható összeget nem haladja meg. Itt jegyzi meg az ítélet tábla, hogy az elsőfokú bíróság a tárgyalás berekesztését követően kihirdetett ún. kisíteleiben a felperest 250.000.- Ft perköltség megfizetésére kötelezte, ehhez képest a peres felek részére kézbesített és teljes egészében írásba foglalt ítélet - a kisíteleiben foglaltaktól eltérően - csupán 200.000.- Ft összegű perköltséget tartalmazott. Az alperes pontosított fellebbezésében ennek kijavítását is kérte, ezért az ítélet tábla a fenti elírást is korrigálva a felperest terhelő elsőfokú perköltség összegét a csatlakozó fellebbezésben foglaltak szerint felemelte.

A kifejtettek alapján az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét a perköltség összegére kiterjedően a Pp. 253. §(2) bekezdése alapján megváltoztatta, míg egyéb rendelkezéseit illetően helybenhagyta.

A felperes fellebbezése nem vezetett sikerre, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles a pernyertes alperes 32/2003. (VIII.22.) IM. rendelet 3. § (5) bekezdése szerint megállapított fellebbezési eljárási költségeinek viselésére.

A felperes személyes költségmentessége folytán feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket pervesztességére tekintettel a Pp. 78. §(1) bekezdése és a 6/1986. (VI.26.) IM. rendelet 13. §(1) bekezdése és 14. §-a alapján az állam viseli.

Szeged, 2012. január 4.

Dr. Szeghő Katalin sk.	Bereczkyné dr. Lengyel Nóra sk.	Zanóczné dr. Ocskó Erzsébet sk.
a tanács elnöke	előadó bíró	táblabíró